

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: 1) N. T., st. příslušnost X
2) S. M., st. příslušnost X
obě X
zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2024, č. j. CPR-30063-35/ČJ-2023-930310-V241,

takto:

- I. Soud *přiznává* žalobkyním osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu.
- II. Žaloba *se zamítá*.
- III. Žalobkyně *nemají právo* na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalované *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Soud již potřetí rozhodoval ve věci povinnosti první žalobkyně opustit území České republiky, kterou jí policie uložila kvůli neoprávněnému pobytu. Žalobkyně ale namítá, že

její pobyt neoprávněný nebyl. V rozhodné době jí podle jejího názoru svědčila fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Měla totiž podanou žádost o povolení k přechodnému pobytu, protože se považuje za rodinného příslušníka občana EU/ČR. Její matka – druhá žalobkyně – je státní občankou České republiky a první žalobkyně o ni pečuje. Rozhodnutí o povinnosti opustit území proto považuje za nepřiměřené.

II. Rozhodnutí správních orgánů a dosavadní procení vývoj věci

2. Rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 41 A 20/2023-52, zdejší soud zrušil první rozhodnutí žalované v této věci („první zrušující rozsudek“). Žalovaná zamítla odvolání žalobkyň a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje („krajské ředitelství“) ze dne 27. 6. 2023, č. j. KRPB-129590-80/ČJ-2021-060026-SV. Krajské ředitelství tímto rozhodnutím uložilo první žalobkyni povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud v prvním zrušujícím rozsudku zavázal žalovanou, aby napravila vadu nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí. Nebylo totiž jasné, proč první žalobkyni nesvědčila fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců v souvislosti s její žádostí o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU/ČR ze dne 19. 7. 2021.
3. Žalovaná si po zrušujícím rozsudku krajského soudu dne 4. 3. 2024 vyžádala od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky („OAMP“) kopii spisu k řízení o žádosti první žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU/ČR. OAMP jí dne 25. 3. 2024 poskytl jeho fotokopii. Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. CPR-30063-19/ČJ-2023-930310-V241 („druhé rozhodnutí žalované“), žalovaná znovu zamítla odvolání žalobkyň.
4. Zdejší soud i podruhé rozhodnutí žalované zrušil, tentokrát z procesních důvodů. V rozsudku ze dne 14. 5. 2024, č. j. 41 A 9/2024-46 („druhý zrušující rozsudek“) žalované vytkl, že žalobkyni v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neseznámila s novými podklady rozhodnutí.
5. Nyní napadeným rozhodnutím ze dne 5. 8. 2024, č. j. CPR-30063-35/ČJ-2023-930310-V241, žalovaná znovu zamítla odvolání žalobkyň proti rozhodnutí krajského ředitelství („třetí rozhodnutí žalované“). K otázce (ne)oprávněnosti pobytu žalobkyně vycházela primárně z podkladů od OAMP. První žalobkyni nevznikla podáním žádosti o přechodný pobyt fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Nelze ji považovat za rodinného příslušníka občana ČR/EU. Že druhá žalobkyně údajně závislá na péči své dcery-první žalobkyně (což ovšem v řízení dostatečně nedoložila), žádnou relevanci nemá. Zákon přiznává postavení rodinného příslušníka pouze cizinci, který je závislý na výživě nebo péči poskytované občanem EU, nikoliv naopak. Závěrem se žalovaná zabývala posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života obou žalobkyň. Neshledala jej však nepřiměřeným.

III. Žaloba a vyjádření k žalobě

6. Žalobkyně považují rozhodnutí žalované za nezákonné. Žalovaný nedal žalobkyním před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim, případně navrhnout doplnění podkladů.
7. Ze spisu plyne, že žalobkyně sdílí na území České republiky dlouhodobě společnou domácnost. Tu dříve sdílely také v Arménii. Druhá žalobkyně je s ohledem na svůj vysoký

věk a zdravotní stav závislá na péči její dcery při každodenních činnostech. Žalobkyně odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25, který připouští existenci situace vzájemné závislosti dvou osob. Ve stejné situaci jsou i žalobkyně. S ohledem na tuto závislost je nutné první žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

8. Z tohoto důvodu dne 14. 7. 2021 první žalobkyně podala datovou schránkou u OAMP žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Podání této žádosti poté dne 19. 7. 2021 osobně potvrdila. Podle § 87y tak první žalobkyně byla ode dne 14. 7. 2021 oprávněna pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o její žádosti. Z toho plyne že dne 19. 7. 2021 byl pobyt první žalobkyně na území Česka oprávněný.
9. Žalobkyně dále žalované vytýkají, že vycházela z nesprávných skutkových zjištění ohledně rodinných vazeb žalobkyň v Česku. Žalovaná poukazovala na to, že obě žalobkyně bydlí ve společné domácnosti s dalšími rodinnými příslušníky – jedním z nich je dcera druhé žalobkyně A. M., která zde pobývá na základě přiznaného odkladného účinku kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění. Žalobkyně ovšem upozorňují na to, že A. M. není dcerou druhé žalobkyně, ale její snachou. Se žalobkyněmi dříve žil syn druhé žalobkyně. Ten již však Česko opustil.
10. Správní orgány kromě toho nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyň. Nezabývaly se závažností a druhem protiprávního jednání první žalobkyně, ani délkou jejího neoprávněného pobytu. Je pouhou spekulací, že druhá žalobkyně může bez problémů cestovat mezi Arménií a Českem, resp. že se o ni mohou postarat jiní rodinní příslušníci. O druhou žalobkyni pečuje výhradně první žalobkyně. Ostatní rodinní příslušníci se na této péči nepodílejí. Vnuk, sestra a snacha druhé žalobkyně jsou většinu času v zaměstnání, není tedy v jejich možnostech poskytovat celodenní péči, kterou druhá žalobkyně potřebuje. Pokud by první žalobkyně musela vycestovat, reálně hrozí, že druhá žalobkyně zůstane bez náležité péče.
11. Zdravotní stav druhé žalobkyně se oproti roku 2015 zhoršil natolik, že potřebuje celodenní péči. První žalobkyně by se sice mohla po návratu do Arménie opět ucházet o získání jiného pobytového oprávnění v Česku, ale není vůbec jasné, že by jej dostala. Rodinné a sociální zázemí má žalobkyně č. 1 výhradně na území České republiky, kde žijí její blízcí příbuzní. Rozhodnutí správních orgánů odporují § 174a zákona o pobytu cizinců a směrnici 2003/86/ES.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žaloba obsahuje totožné argumenty jako podané odvolání. Proto plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a rozhodnutí krajského ředitelství.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba *není důvodná*.
14. První námitka se týká otázky (ne)oprávněnosti pobytu první žalobkyně, coby základního předpokladu pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území Česka. Svým prvním rozsudkem soud zrušil rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost právě ve vztahu k této otázce. Vytýkanou vadu však žalovaná napravila.

15. První žalobkyně tvrdí, že její pobyt nebyl neoprávněný, protože jí z titulu dříve podané žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU/ČR svědčila fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců.
16. Podle § 87y zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném ke dni podání žádosti první žalobkyně o přechodný pobyt) platilo: „Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti [...]“.
17. Soud již ve svém předchozím rozsudku konstatoval, že fikce podle tohoto ustanovení automaticky nesvědčí každému cizinci, který si podá žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka. V první řadě se musí jednat o rodinného příslušníka občana EU, resp. ČR (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 121/2011-60).
18. Je tedy na cizinci, aby při podání žádosti prokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU. Měl by prokázat, že spadá do některé z kategorií vymezených v § 15a zákona o pobytu cizinců – natolik přesvědčivě, aby to bylo možné považovat za nespornou skutečnost. Takovému prokázání rodinného vztahu pak odpovídá povinnost OAMP osvědčit podání žádosti rodinným příslušníkem vylepením vízového štítku. Pokud by tedy o přechodný pobyt žádal cizinec, který zjevně rodinným příslušníkem není, fikce oprávněného pobytu by mu v takovém případě nevznikla.
19. A právě zde leží kámen úrazu. Jak totiž žalovaná s odkazem na podklady k žádosti o přechodný pobyt od OAMP uvedla v napadeném rozhodnutí, *první žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU/ČR*. První žalobkyně se domáhá postavení rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se (v rozhodném znění) rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho „potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt“. Naplnění tohoto ustanovení žalobkyně spatřovaly v tom, že druhá žalobkyně (státní občanka ČR) je závislá na péči poskytované jí její dcerou – první žalobkyní (státní občanka Arménie).
20. Žalovaná ovšem správně poukázala na to, že zákon přiznává postavení rodinného příslušníka pouze cizinci, který je závislý na výživě nebo péči poskytované občanem EU, nikoliv naopak. *Aby se tedy žalobkyně mohly úspěšně domáhat tohoto ustanovení, musela by první žalobkyně být závislá na péči druhé žalobkyně.*
21. Žalovaná zároveň vyloučila, že by první žalobkyni mohlo svědčit postavení rodinného příslušníka z titulu § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se za rodinného příslušníka občana EU považuje též „cizinec, který prokáže, že je příbuzným

občana EU neuvedeným v odstavci 1, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem EU ve společné domácnosti.“

22. Toto ustanovení je podle žalované třeba vykládat tak, že se musí jednat o členství v domácnosti občana EU bezprostředně před jeho vstupem, resp. vstupem jeho rodinného příslušníka na území Česka. A s ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu lze pochybovat o tom, že by žalobkyně v Arménii sdílely společnou domácnost bezprostředně před příjezdem první žalobkyně do České republiky. Druhá žalobkyně má již české občanství. Je proto zřejmé, že zde již několik let žije. První žalobkyně naproti tomu přicestovala do Česka v roce 2019 za prací, nikoliv aby se sloučila se svou matkou. Žalovaná odkázala také na rozhodnutí OAMP o zamítnutí žádosti první žalobkyně o přechodný pobyt, protože není rodinným příslušníkem občana EU/ČR.
23. Proti těmto závěrům žalobkyně nevznáší ve své žalobě žádné konkrétní námitky. Pouze pořád trvájí na tom, že první žalobkyni má svědčit fikce pobytu s odkazem na § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná však na tuto námitku, kterou žalobkyně vznášely i v odvolání, ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně reagovala. Zároveň tím vyhověla závaznému právnímu názoru soudu vyslovenému v prvním zrušujícím rozsudku.
24. Soud se ve svém prvním rozsudku vyjádřil také k otázce přiměřenosti rozhodnutí. Nehledal ji důvodnou. Na tomto závěru nemá důvod nic měnit. Protože žalobkyně vznáší totožné námitky jako v předchozím řízení, soud také zopakuje své závěry.
25. Obecně platí, že vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území sice již ze své povahy představuje méně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince než rozhodnutí o správním vyhoštění, judikatura ale dovodila, že i v tomto případě je třeba se přiměřeností dopadů tohoto rozhodnutí do života cizince zabývat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Správní orgány tomuto požadavku dostatečně vyhověly. Dospěly k závěru, že žalobkyně v řízení neprokázaly, že by druhá žalobkyně byla závislá na každodenní péči první žalobkyně. Vycházely přitom zejména z tvrzení samotných žalobekyň a doložených lékařských zpráv.
26. Soud považuje za relevantní zjištění, že první žalobkyně přicestovala do Česka v roce 2019. Je tedy zřejmé, že do té doby její matka její péči nepotřebovala, přestože uváděnými zdravotními problémy měla trpět již od roku 2015. Žalobkyně sice v řízení doložily dvě lékařské zprávy – jednu z revmatologie a jednu z neurologie. Z těchto zpráv však nic zásadního neplyne. Zpráva z revmatologie potvrzuje, že druhá žalobkyně trpí omezenou hybností kyčlí a někdy má nejistou chůzi. Zpráva z neurologie pak mluví o problémech se zápěstím. Tyto zprávy však nedokládají, že by druhá žalobkyně měla natolik závažné problémy s mobilitou, aby vyžadovala každodenní péči jiné osoby. Stejně tak z těchto zpráv neplyne, že by se zdravotní stav druhé žalobkyně za poslední roky výrazně zhoršil, jak žalobkyně namítají.
27. Soud se nesnaží jakkoli zlehčovat zdravotní problémy druhé žalobkyně. V řízení však žalobkyně neprokázaly, že by druhá žalobkyně byla závislá na pomoci dcery způsobem, který by vyžadoval fyzickou přítomnost první žalobkyně na území České republiky. Jak ostatně plyne z výsledku pobytové kontroly, se žalobkyněmi bydlí ve stejném bytě ještě několik dalších rodinných příslušníků: bydlí tam sestra a vnuk druhé žalobkyně a dále její snacha s dvěma dětmi. Pokud by proto první žalobkyně musela Českou republiku opustit, její maminka by

zde nezůstala zcela sama. Měla by k dispozici další rodinné příslušníky, kteří by se o ni v případě potřeby dokázali postarat.

28. Na uvedeném nic nemění ani to, že žalovaný ve svém rozhodnutí částečně nesprávně vycházel z toho, že syn druhé žalobkyně s ní žije ve společné domácnosti. Druhá žalobkyně má na území Česka pořád několik rodinných příslušníků, kteří s ní bydlí. Pokud navíc její syn již vycestoval do Arménie, pak není ani pravdou, že by tam první žalobkyně neměla žádné blízké rodinné vazby.
29. Tyto úvahy, které obsahuje i rozhodnutí žalované, nejsou spekulativní. To, že péči nyní druhé žalobkyni poskytuje její dcera, neznamená, že by to v budoucnu nemohl dělat jiný rodinný příslušník. Je sice pochopitelné, že druhá žalobkyně má bližší vztah se svou dcerou, se kterou tráví každý den a její odjezd by zřejmě těžce nesla. Pokud by se ale její zdravotní stav v budoucnu zhoršil do té míry, že by se skutečně bez každodenní péče jiné osoby neobešla, je na její rodině, která v České republice pobývá oprávněně, aby se o ni postarala. Druhá žalobkyně při svém výsledku uvedla, že pomoc dcery spočívá hlavně v tom, že jí chodí nakupovat, pomáhá jí při chůzi, s koupáním, stříhá jí nehty, vaří, pomáhá jí s převlékáním. Tyto aktivity by jistě zvládl i jiný rodinný příslušník, aniž by musel zároveň omezit své zaměstnání.
30. Vzájemné soužití rodinných příslušníků třetího státu na území Česka je možné pouze za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců, který zohledňuje i závazky vyplývající pro Česko z mezinárodního práva. Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech ovšem neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu.
31. Správní orgány dostatečně poměřovaly zájem první žalobkyně na soužití se svou matkou s okolnostmi jejího neoprávněného pobytu. *Soud považuje za velmi vstřícné, že nepřistoupily k rozhodnutí o správním vyhoštění, ale pouze k mírnějšímu donucovacímu opatření v podobě povinnosti opustit území.* Že se s rozhodnutím o povinnosti opustit území nepojí zákaz opětovného vstupu na území Česka, totiž také není bez významu. Dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je logicky méně intenzivní. Nepřiměřenost zásahu, který představuje správní vyhoštění, totiž spočívá hlavně v tom, že se cizinci po určitou (někdy i výrazně dlouhou) znemožňuje návrat za rodinou, kterou zanechává v Česku. To ale v případě povinnosti opustit území nehrozí. První žalobkyně může využít buď bezvázový styk, anebo má možnost požádat si na zastupitelském úřadě o dlouhodobější pobytové oprávnění, jestliže k tomu splní příslušné zákonné podmínky.
32. Aby i samotná povinnost opustit území mohla představovat nepřiměřený zásah do práva chráněného čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, musely by zde existovat skutečně výjimečné okolnosti, v jejichž důsledku by se již vycestování cizince neslučovalo s právem na soukromý a rodinný život. Takové významné okolnosti však v tomto případě soud neshledal.
33. Lze shrnout, že správní orgány své závěry ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti první žalobkyně opustit území odůvodnily přezkoumatelně a věcně správně. Dostály tedy požadavkům kladeným § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, jichž se žalobkyně dovolávala. Rodinné vazby první žalobkyně

na území Česka nejsou s ohledem na výše popsané okolnosti natolik silné, aby vylučovaly možnost uložit jí povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

34. Směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, na níž žalobkyně odkazují, by se uplatnila, jen pokud by první žalobkyně žádala o vydání pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny s rodinným příslušníkem třetí země. Na situaci první žalobkyně, se kterou se vede řízení o návratu, daná směrnice nedopadá.
35. Žalobkyně namítaly také porušení práva na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato námitka ale není důvodná. Ze správního spisu plyne, že po vydání druhého zrušujícího rozsudku žalovaná zaslala zástupkyni žalobkyň vyrozumění o doplnění spisu o podklady od OAMP a dala jim možnost se s nimi seznámit. Zároveň je žalovaná vyzvala k tomu, aby se vyjádřily, zda od vydání předchozího rozhodnutí nedošlo ke změnám, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Na žádné takové změny však žalobkyně žalovanou neupozornily.

V. Osvobození od soudních poplatků

36. Na výzvu krajského soudu obě žalobkyně předložily vyplněné prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech. Z nich plyne, že žalobkyně bydlí ve společné domácnosti. První žalobkyně je bez zaměstnání a celodenně pečuje o svou matku (druhou žalobkyni). Obě jsou odkázány pouze na důchod druhé žalobkyně, který činí 12 516 Kč. Výši důchodu doložily oznámením České správy sociálního zabezpečení. První žalobkyně nemá volný přístup na trh práce. Žalobkyně nevlastní žádný majetek větší hodnoty. Nájemné platí ve výši 7 000 Kč měsíčně. To doložily dohodou o zajištění ubytování ze dne 1. 12. 2021.
37. Podle § 36 odst. 3 soudního řádu správního účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno.
38. Soud osvobodil žalobkyně, s ohledem na jejich sociálně-ekonomickou situaci, od placení soudních poplatků. Jediný příjem obou žalobkyň tvoří důchod druhé žalobkyně. První žalobkyně s ohledem na chybějící pobytové oprávnění ani nemůže legálně pracovat. Žalobkyně zároveň transparentně doložily výši výdajů na bydlení i výši pobíraného důchodu. Po odečtení nákladů na bydlení od výše důchodu zůstane každé ze žalobkyň částka nižší, než je částka existenčního minima v roce 2024.
39. Žalobkyně proto prokázaly, že nemají dostatečné finanční prostředky, aby uhradily soudní poplatky. V tomto případě soud shledal zvlášť závažné důvody k tomu, aby je od soudních poplatků osvobodil v plném rozsahu, což výrokem I. tohoto rozsudku učinil. Přiznané osvobození se vztahuje i na případné následné řízení o kasační stížnosti (věta pátá § 36 odst. 3 soudního řádu správního).

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (výrok II.). Neúspěšné žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly (výrok IV.).
41. Pro úplnost soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyň na přiznání odkladného účinku jejich žalobě. Namísto toho bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. září 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce